

SZERKESZTŐSÉG
és
KIADÓ HIVATAL

hová a *dolgozatok*
és *előfizetési pénzek*
küldendők:

Kolozsvár, Ref. Theologia
2. számú lakás.

VASÁR NAP

KÉPES CSALÁDI HETI UJSÁG.

AZ ERDÉLYI EV. REF. «EGYHÁZI ÉRTEKEZLET»-E
TÁMOGATÁSÁVAL

SZERKESZTIK:

NAGY KÁROLY, VAJDA FERENCZ,

ref. theol. tanár, felelős szerkesztő.

sz.-lónai pap, főmunkatárs.

Megjelenik minden vasárnap egy íven.

Előfizetési ár:

Egy évre . . . 4 korona Negyedévre . . . 1 korona.
Félévre . . . 2 korona. Egy szám ára . 10 fillér.

Új esztendő. — Új élet.

Új esztendő! Szeretnők azt hinni, hogy az új esztendő, melyre Isten jóvoltából felviradtunk, a magyar kálvinista egyház életében új életet jelent. A régiek elmultak, de az egyházi élet még nem ujult meg. Égető szükségünk van az egyházi élet megújulására is.

A magyar kálvinista egyház élete az elmúlt századokban csupa küzdelem és szakadatlan harcz volt a létért, a szabadságért, a hitért. A küzdelem, a harcz nem volt meddő. Fényes bizonyosságai ama törvényczikkek, melyek a magyar protestáns vallás szabadságát biztosítják. Azt is mondhatnók bátran, hogy a protestantizmus küzdelmeinek bizonyossága: nemzeti magyar nyelvünk, hazánk alkotmánya, szabadsága, mert ezeknek erős bástyája volt mindig a kálvinista vallás. Innen maradt fenn, hogy a kálvinista vallás a magyar vallás. Ezzel más vallás nem dicsekedhetik. Tudja Isten, nem illenék ez alkalommal méltatlankodni, de mégis kimondjuk, hogy magyar voltunk daczára, a magyar hazának mindig mostoha fiai voltunk. Hoz-e új viszonyokat, új életet, az új esztendő? Belátja-e már végre, valahára a magyar állam, hogy tulajdonképpen mi vagyunk az ő édes gyermekei és fog-e mi velünk is méltányosan, szeretettel bánni? Ezt várjuk, reméljük az új esztendőttől. Reméljük, hogy súlyos terheinket leveszi vállainkról és élni hagy már egyszer *magunknak is*. Igen, mert eddig, mint a közügyek buzgó harczosa: mi is mindig másnak éltünk, erőnket, tehetségünket az állami élet terheinek könnyítésére fordítottuk, s e miatt *családunk tagjaira, a mi szegényeinkre, árváinkra, hitünk sor-*

sosaira nem tudtunk kellő gondot viselni. Tulajdonképpen egyházi életünk, e miatt, eddig nem volt.

Lesz-e ezután, az a kérdés? Ad-e mi belénk az új esztendő *új szívet és új lelket*, hogy a mit elmulasztottunk — rosszul mondom — a mit meg nem tehattunk, azt megtegyük? Mert a mi egyházi életünk, munkásságunk ez ideig el, jóformán, csak a külső keretek megépítésében állott. Mint a méhek, lépet raktunk előbb mi is, midőn törvényeket, szabályrendeleteket hoztunk, hitt-cikkeket alkottunk templomokat iskolákat építettünk és tartottunk fenn De ugy tetszik, hogy a lép még üres. Szinméz nincs benne. Keresztyének vagyunk, de igazi keresztyéni életet még nem élünk. A keresztyénség tiszta szinméze: *a szeretet* még nem töltötte meg a sziveket. Már pedig, *szívből származnak az életnek cselekedetei.* (Péld. IV. 23.) Míg az emberi sziveket egészen át nem hatja, meg nem szenteli a Jézus vallásának lelke: a szeretet, addig e földre nem száll alá a menyország, addig nem jó el Istennek országa.

Vásárok alkalmával gyakran látok, a kapu alatti kirakatokban, egy Krisztus képet, mely alatt (németül) a következő felírás olvasható: «Hol a szeretet van: ott van a béke; hol a béke van: ott van a hit; hol hit van: ott áldás van: hol áldás van: ott nincs semmire szükség; a hol nincs semmire szükség: ott az Isten van jelen.» A képnek, ugylátszik, nem igen akad vevője, mert az emberek még nem tudják mi minden származik a Krisztustól. Széjjel járhat a világban, bepillant-hatsz a családok életébe; megkérdezhatsz ezer meg ezer embert: de *szeretetet, békességet, hitet* nem fogsz találni; a vallásnak áldásait nem lá-

tot, hanem mindenütt szükségét, elégedetlenséget, nyomort és bünt találsz. Mikor lesz ez meg? Akkor, a midőn minden keresztyén ember, minden református család befogadja, a Jézus Krisztust.

Jobb jövődöt, boldogabb kort várunk? Igen, de ez csak úgy jön el, ha mi magunk leszünk annak munkásai. Ha nem ragaszkodunk Istenhez; ha nem szeretjük őt teljes szívből és lélekből: hiába várjuk, hogy ő is velünk legyen, áldásaival eihalmozzon. Ha nem követjük a Jézus Krisztust: hiába Megváltó, mert minket nem fog magához emelni és megváltani. A bűnben halunk meg. Ha szívünk föl nem dobban anyaszentegyházunkért, iskoláinkért, templomainkért: annak ügye nem megy előre, hanem napról-napra alább száll. Ha nem vagyunk erősek a hitben, hanem a csábításoknak bármi kis szellője megingat: hiába jajgatunk, hogy ime, hódít a kath. vallás, mert utoljára minket is elhódít. Ha nem veszünk részt, embertársaink nyomorában, szenvedéseiben, hanem a szeretet csak üres szó ajkainkon: hiába várjuk, hogy velünk jól legyenek. minket is szeressenek, mert senki sem fog rajtunk könyörölni. A míg mi meg nem ujulunk, körülöttünk addig nem fog új élet támadni.

Társadalomban iskolában, egyházban, családban sok nagyon sok baj van, a mit el kell enyésztetni, nagyon sok fájó seb, a mit meg kell gyógyítani.

Isten nevében: föl a munkára!

A keretek meg vannak, a lép készen áll: csak színmézet kell behordani. Az evangélium tágas berkében, csörgedező patakok partján, sok szép virág van, s mindenik tele illattal, rakva színmézzel. A «Vasárnap» erről a szép mezőről, mint a munkás méh, megrakodva indul el a ke-

resztyén családokhoz, a szenvedőkhöz, betegekhez, s mindenkihez, a ki keresi az Isten országát. Viszen magával örömet, békességet szeretetet; viszi az örök életnek italát. A ki befogadja és iszik ez italhól: az megújul testében, lelkében.

Legyen az új esztendő ennek az új életnek kezdete egyházunkban, hazánkban!

Vajda Ferencz.

A nő.

Ugy áll előttem a
Legszebb alakjába
Mikor imádkozik
Az Isten házába.

A mikor kinyitva
Imádságos könyve
S megcsillan szemében
A hit igaz gyöngye

Mikor lelke ott ül
Áhitatos arczán,
Mikor fohász rebeg
Imádságos ajkán

A mikor ott rebeg
Nagy feke szemén,
Szélid — öntudatlan
Valami égi fény . . .

Mikor elfeledve
Mindent, a mi földi,
Gondolatát ama
Szent Eszmény betölti:

Igy. óh így a legszebb
A nő én előttem:
A hit melegétől
Nyiltan, ihletetten . . .

Mert szép a leányarcz
Szunyadó varázsa,
Ártatlan szívének
Öntudatlan bája

Szép, mikor mosolyog,
Szebb, hogyha könyezik:
Legszebb a nő mégis,
Mikor imádkozik . . .

Tóth Gyula.

„A mit feltettél magadban vidd véghez.“

(Régi krónika) Elmondja: Parádi Kálmánné.

Az 1760. év telén egy csikorgó hideg este jól befűtött tanuló szobájában ült Incze János

TÁRCSA.

Uj évre.

Titokzatos esoda — halkkal,
Mint ahogy egy tünde angyal
Rózsás piczi lábaival
A világot el-bejárja:
Úgy jött el a mai hajnal.
«Isten hozott!» — nosza rajta
Áradozó égi karba
Zengje minden jámbor ajka.
Repass te is lelkem szárnya!

Ami kezdet, benne légyen,
Forgó utat benne végyen
Boltozatos kéklő égen
Átszaladó nap s a hold.
Ám Atyánk te bölcsességed
Kormányozva ezt vezetve,
Kezdet és vég te kezdedbe,
Nálad legyen elhelyezve,
Minden a mi lesz, s mi volt.

E. Mórike után.

Timótheus.

Parochia.

Tudod e nyájas olvasó hol van az én parochiám? Hogyne tudnád! Ott a hol a többi. Ott a hol a tied. Valahol mi kicsiny Sionunknak tö-

vében, ott a templom mellett: ott kel annak lenni.
— Ott is van

Utcza-ajtó felemen rajta a 20-as szám. Semmi utmutató, semmi jelző tábla egyéb nincsen sehol. Mégis megtalálja mind, aki keresi; eddig megtalálta mindig, ha kereste. Boldog Isten tudja — de tán végig megtalálja — majd minden kereső.

Messze járó földről idegen ha jönne, az se tévedne el, járnai tudó gyermek már eltudná hozni, kézen fogva hozná s megmondaná neki: «Itt lakik a — bácsi, hát ked hogy nem tudta!»

Szivesen jó aztán, örömmel léphet be, kapufélfáimról messze szól a jelszó: «Isten hozta!»
Hozza is békével . . .

Itt a négy fal aztán, ajtó, ablak, padló, padlás és fedele . . . mint a többi háznak.

Ez a — parochia.

Egy ház a sok közül. A hol nagy az «egyház» — ez az egyház kicsiny; hol kicsiny az «egyház» — ez az egyház nagy lesz.

Nagy kell legyen pedig mindenütt ahol van; mert minden léleknek része legyen benne. És mi öröm vagyon egyiknél vagy másnál, — ebből az örömből jut abba a házba. S ha bánatba merül, könyhullatással jár a kicsi vagy a nagy az «egyház» belül: könnyüt letörteni, vigasztalást szólni, ki megy hozzád elébb kedves atyámfia! . . .

hirneves kolozsvári református esperes és első pap; advent vasárnapi predikációján dolgozott.

Ajtaján halk kopogtatást hallva, kissé haragosan vont össze bozontos szemöldökét. A háziak jól tudták, hogy munka közben nem tűr háborítást. Ki lehet hát a kopogtató?!

Lassu «szabad» szavára halkán nyílt meg az ajtó. Deli paraszt menyecske lépett be s félénken állott meg az ajtóban.

A fiatal pap arcza földerült

— Jöjjön közelebb jó asszony mondja el mi járatban van nálam.

— Hát biz én Nagytiszteletű úr azért bártorkodtam háborgatni, mert nem érzem magam elég erősnek a hitemben, s minthogy most épen az adventi napok következnek szeretnék egy kis oktatást nyerni a szent vallásból. Nem kívánom én, hogy épen a Nagytiszteletű ur tanítson; jó lesz valami káplán, vagy akárki, a ki magyarázni tudja a Szentírást.

— Igaz, hogy most épen felette sok a teendőm, de ha az Urnak egy tévelygő bárányát vissza vezethetem az igazak aklába, soha sem bízom másra. Ha magának jó asszony, van reá ideje, jöjjön el hozzám reggelenként egy héten háromszor, akkor szívesen tanítom arra a mit Isten tudnom engedett.

Az asszony zavartan babrált kötényén, szeméit lesütve, de arczán értelem sugárzott.

— Bocsásson meg Nagytiszteletű ur, de reggel nem jöhetek, nagyon sok dolgom van olyankor, de ha így estefelé eljöhethék néha, igazán hálás lennék. Az uram semmit sem tud erről a dolgról, nem szereti, ha az asszonyok okoskodnak. Azt mondja a sütő-tekenő és lugzó-kád mellett van a mi helyünk. De én nem te-

hetek róla, ha a lelkem nem hagy nyugodni, míg a hitben meg nem erősödöm.

— Ha könnyebben esik, jöjjön hát estve, hétfőn, szerdán és szombaton.

Másnap pontosan megjelent a csinos paraszt asszony, kendőjét jó mélyen szemére húzva.

Az ifju pap komolyan vette az ígért oktatást. Az első estve a vallás legelemibb részeit kezdte magyarázni. Beszélte a világ teremtéséről, az első ember pár boldogságáról és bünbeeséséről. Az egyszerű tanítvány áhitatos figyelemmel csüggött ajkán, látszott, hogy minden szót emlékébe vés.

— Jövő órán még röviden ismertetem az ó szövetséget, de azután áttérünk az új szövetségre a mi vallásunk tulajdonképeni alapjára. Azzal hosszasan kívánok foglalkozni. De legyen aztán reá készülve jó asszony, hogy néha kérdéseket is teszek, hogy meglássam mennyire fogja fel magyarázatomat.

— Igazán szégyenkezem Nagytiszteletű ur, hogy ilyen sokat fárad az én értelmetlen fejemmel, de olyan boldognak érzem magamat, ha jobban megismerhetem az idvezítő vallást s az én Uram Jézusomat.

Alázatosan kezet csókolva a fiatal papnak hálálkodva távozott.

Igy folyt a tanítás hat héten keresztül, a tanító kifogyhatatlan volt a tanításban és a szentírás gyönyörű igéinek magyarázásában, a tanítvány telhetetlen a tanulásban. Mondhatatlan lelki szomjúsággal hallgatta az ifju pap ajkáról ömlő szent igéket.

Nemsokára nem elégedett meg az elmondott dolgok hallgatásával, kérdéseket tett, még pedig oly éles gondolkozó észre valló kérdéseket, hogy

jük Tiszteletes asszonyomnak is kérdését, csak egy kissé gyenge még!»

«Ígézet se fogja — mekkora nagy gyermek, hozzák ide a kemence mellé, meg ne fázzék, fel ne sirjon a míg megkeresztelik, — hívom az uramat!»

Új élet kezdődik, új élet indul el, új reménység fakad szerető szülőknél, szerető szívekben.

... Legyen veled gyöngye gyermek az Urnak Kegyelme és áldjon mig napjaid lesznek, mig esztendőket érsz -- holtodiglan. Azontul is, végig ... örökké ...

... Ez a parochia! ...

Temetésre hívnak, elhangzott a gyülő, keserves apa jó, szeméit törülve.»

«Adjon Isten szerencsés jó napot!»
«Isten hozta kedves Pista bá.»

«Alázattal kérem Tiszteletes Uramat, Tanító Urunkat - szíveskednének a temetésre felfáradni, mi már készen vagyunk!»

«Épen útban vagyunk szomoru kötelességünkre. Isten legyen vigasztalójuk és nyugtassa békén kedves halottjukat. Erősítse meg magát Pista bá, sokszor kiürítette már ezt a keserű poharat, — most is keed kell vigasztalója legyen

Ez a parochia! ...

Bolyongó vándornak, elhagyott árvának, világiató atyafinak — épen mint az itthonülő csendes munkásoknak kedves a szülőföld; nem csipős a füstje, kedvesebb az idegennek tűzénél. Hirt ha vesznek, vagy ha visznek; hogyha várnak, vagy ha küldnek: édes övéiktől mind a hányan kérdik — «Tiszteletes Urunk, Asszonyunk! mit csinál, egészségeseke-e, hogy vannak gyermeki?»

Ha nem is kérdeznek, nem is kérdezhettek minden házat sorba, e ház nem marad el, mind ott van a sorba Nem is rossz a világ, hogy el nem kerül, hanem utba ejti, sőt meg is keresi.

Ez a parochia!

Kis lányom fogadja érkező vendégem.

«Mit hoz Erzsók néne a piros kendőben?»

«Egy kis babát hozok, megnézi Iduska?»

«Hozza a melegbe itt megnézem aztán.»

«No nézze be nagy ez, s jó gyermek, mert nem sir»

«Nem sir az enyém se, nézze Erzsók néne, most hozta az angyal, hogy alszik a szeme.»

«Édes anyja jó be, ülteti asszonyit: «Rég nem volt már nállunk bábaasszony néném; ha a gólya nem küldné tán nem is jönne soha. Üljön le Erzsók néni lelkem. Hogy van a menyecske?»

«Elég jól, legyen hála az Istennek, köszön-

a pap hámulva volt kénytelen megvallani, hogy ily lángeszű tanítvánnyal, mint az egyszerű parasztasszony még nem volt dolga. Kérdéseire gyors és értelmes választ kapott, az előbbi órán elmondott szent leczkét rövid, de éles felfogásra valló kivonatban mondta el. Nemsokára megvallotta, hogy írni és olvasni tud, mit az ifju pap felhasználva egyes helyeket jegyzett ki az Új szövetség örök szép részleteiből elolvasás végett.

Nemsokára majdnem nélkülözhetetlennek érezte új tanítványát, alig várhatta a percet, melyben a tanítás megkezdődött.

Igy telt el hat rövid de rendkívül tartalmas hét. A tanító, mint hirtelen föltáruzó virág kelyhé, bámulta az előtte megnyilatkozó lángeszű nő lelkét. Ő maga is alig tudta mily nagyra becsüli a szép paraszt asszonyt, míg az a hatodik hét végéni óra után nem mondta elfogultságtól fátyolozott hangon, hogy — fájdalom — többet nem jöhet leczkére, mert az ura hazaérkezett és a viláért meg nem engedne elfélét, — «mert, kedves tiszteletes uram, az én szegény uram pápista.»

Az ifju papnak rosszul esett a kedves tanítványától való megválás gondolata.

«Ha Isten úgy rendelte, hogy ez legyen utolsó leczkénk meg kell nyugodnunk az Ő akaratában. De még is szeretném, ha a karácsonyi Ur asztalánál megjelenhetne; azt talán megengedi az ura, hogy mint annyi sok másnak magának is együtt emelkedjen lelke a gyülekezettel az egek urához, hogy együtt adjunk hálát amaz Idvezítő születéséért, ki oly felséges példát adott nekünk az Ur akaratán való megnyugvásra.

— Fájdalom azt sem tehetem. Az uram azt kívánja, hogy vele messze utazzam a jövő héten, de addig még hall rólam a Nagytiszteletű ur.

Akármi történik velem örökkön tartó hálámat soha semmi ki nem irtja szivemből De igérje meg a Nagytiszteletű ur is, hogy akármi történik soha meg nem haragszik reám, hogy megemlékszik rólam, mint kedves halottjáról, mert halott leszek én a tiszteletes urra nézve ezentul, ha az Isten az ő csodás hatalmával vissza nem ad engem a Nagytiszteletű urnak és a szentek gyülekezetének.

Igy beszélve sűrűn hullottak könnyei s mint minden leczke után most is alázatos csókkal illette az ifju lelkész kezét, de nem csak csók, egy forró köny is hullott a reszkető kézre. A lelkész megilletődve tette másik kezét az asszony fejére és szólt:

— Az Ur Isten áldása legyen rajtad szeretett leányom. A Jézus Krisztus segítsen útagon, hogy soha soha még kísértetbe se jöjj letérni az ő igaz ösvényéről.

Önkénytelenül hajolt föléje, egy testvéri csókot nyomott a fehér kendőtől mindég elfedett homlokra.

Az asszony halkán rebegett néhány érthetetlen szót és kisietett az ajtón.

Az ifju lelkész sokáig némán bámult a távozó után becsukódott ajtóra, arcza nagy megindultságot fejezett ki, s önkénytelenül repült el ajkáról a szó: «Az Urnak hű szolgáló-leánya ő; véd meg Uram a te kegyes «Márthadat!»

Néhány nap telt el. Incze esperes semmi hirt nem hallott az asszonyról. Igyekezett elfoglalni magát kötelességével, hivei megjegyzték, hogy soha nem hallottak tőle oly szivből szivhez szóló predikációkat, soha nem vigasztalta oly igaz részvétellel a szenvedőket, erősítette a hitben

háza népének, az Istennek csapása mellett — sok áldása is van.»

«Ne sirjon Pista bácsi, me' édes Apám nem szereti, aki sir. Inkább leszek én a maga kicsi leánya . . . » szól hátunk megett egy másik — észrevétlen — vigasztaló.

. . . És indul a parochia! . . .

Én e sorokkal hozzátok megyek nyájas olvasók Kartársak, tanító testvérek, mindnyájan kedves atyámfiak! . . . És megkereslek ahol talállak — parochián iskolaházban, vagy tulajdon házatokban. Adjátok vissza a kölcsönt, mikor megszentelitek az áldott Vasárnapot, — ne felejtsetek el ezt a papirra nyomott «Vasárnapot» se Nem betű ez, hanem lélek és élet. S ha nem lépíték át az én 21-as számom küszöbét, lépjétek át a «Vasárnap» hasábjait. Rég nem hallottátok szót, nem olvastátok betűmet — bár kik egyszer szívesen vettétek — kövessetek!

«Én kérem helyet kedves Szerkesztőinktől e czimen

«Parochia»

hogy itt elférjünk mindahányan. Elférjen szűkebb körű ügyünk, bajunk:

1. Presbyterium.
2. Számadások.
3. Iskolázás.

4. Vallástanítás
5. Kántoria.
6. Vizitáció.
7. Egyház és hivek látogatása.
8. Estélyeink.
9. Konfirmáció.
10. Templomjárás.

stb. stb. stb.

Ha nem marad majd üresen ez a «Parochia,» köszönettel adózom Szerkesztőinknek a helyért; ha üresen maradna . . . nem hiszem, hogy üresen marad.

Adjon Isten boldog Új esztendőt — mi Egyetemes és Erdélyi Evang. Réform. Parochiánknek — és minden benne lakozóknak! Adjon Isten Boldog Új Esztendőt mi szent népünknek! Adjon Isten Boldogabb Új Esztendőt mi «Vasárnapunknak!»

Én kérek az 1902. évre is 5 példányt minden számból.*

Irsay.

* Sokan szeretnék tudni, hogy mit csinál a Tiszteletes ur minden számból 5 példánnyal, mert ha mi biztatunk némelyeket, hogy lehetne rendelni több példányt is, röviden azzal térnek ki: mit csináljunk vele? Hát lásuk: lehet-e valamit csinálni vele?! Szerk.

ingadozókat, soha nem volt oly elnéző a hibázók iránt, mint ez időben,

Egy reggel aranyos liberias legény jött az ifju lelkészhez Ebédre való meghívást hozott karácsony ünnepre az ország egyik legbuzgóbb katolikus főúrához *Rhédey* grófhhoz.

Bámulva olvasta a meghívót; sehogy sem tudta elképzelni, hogyan jut ő ehez, holott sem a grófot, sem a grófnőt nem ismerte még látásból sem. Mindazonáltal megígérte, hogy pontosan megjelenik.

Lefolyt a karácsonyi isteni tisztelet, a fiatal esperes gyönyörűen hirdette a karácsonyi öröm evangéliumát, ismételten megérdemelve az «arany száju» elnevezést, a hogyan hivei neveztek. A szószékből szemei mindenütt keresték a tultó-

méltósággal teljes alak, talpig bársony ruhában' fején gyémántos diadémmal.

Arczán mély pirulással lépett az ifju lelkész elé.

— Meglepi ugy-e, hogy itt találkozunk? De kérem ne higgyen alakoskodónak; ebéd után nem csak Önnek, hanem az egész társaságnak elmondom mi volt az oka, hogy én ismeretlenül akartam maradni és ugy ismerni meg a legtisztább, legigazabb vallást.

Ebéd után a * grófné a *következő történetet beszélte el a társaságnak:

— Ne tartsanak babonás asszonynak, ha történetemet ugy kezdem, hogy egy éjjel álmodtam.

I. Ferenc József.

mött templomban, a fehér kendős alázatosan le-sütött fejet, de sehol sem fedezhette fel.

Délután fölkészült szép fekete tógájába, hogy a meghívón jelölt órában készen legyen. Pont öt órakor két pompás fekete méntől vont kocsi állt meg kapuja előtt, a már ismert liberias legény jelentette, hogy eljött a Nagytiszteletű ur után.

Megérkezve, pazar fénnel berendezett terembe vezették, hol már fényes vendégsereg volt egybegyűlve kik közül alig ismert valakit De a mint a házi ur karonfogva a ház urnője elé vezette, mintha lábai a földbe gyökereztek volna, bámulva állott meg!

Előtte állott tanítványa, de nem az egyszerű bekötött fejű paraszt asszony, hanem egy királynői

Krisztus Urunk jelent meg előttem; a szent bibliát nyujtotta felém és tövis koszoruzta fejével intett, mintha maga után hívna.

Ez álom hosszasan kinezta lelkemet, nem tudtam mit jelenthet, hiszen én, mint buzgó katolikus nő minden alkalommal gyóntam és áldoztam, a szegényeknek alamizsnát osztottam, az Ur törvényeit megtartottam, - már a mennyire ismertem azokat.

Mit jelent hát ez álom?!

Ezen töprengtem éjjel-nappal.

Egy napon falusi jószágunkon református házhoz hívtak keresztanyának. A szent beszéd alatt, mig az ártatlan kisedet karjaimon ringattam egy ige ragadta meg figyelmemet, a Krisztus

azon mondása — «A ki én bennem hiszen, ha meghal is él.»

— Én hiszek a Krisztusban — mondám magamban — s ime ezek a reformátusok is vallásuk alapfeltételül azt vallják: «higyj a Jézus Krisztusban!» Miért hát ellenük az a nagy hajsza, a folytonos erőszakos megtérítési akarás a kath hitre. Hisz ezek is keresztyének, jámborságbanbecsületben, Isten tiszteletében, emberek szeretetében bizony nem alábbvalók, mint mi katolikusok! Egy «Üdvöz légy . . .»-et, egy «Mi Atyánk . . .»-ot imádkoztam, . . . «Ne vigy minket a kísértetbe . . .» De lelkemben ott maradt a fulánk: «Egyedül csak a Jézus Krtsztus által, egyedül csak az ő érdeméért üdvözölünk.»

Beszédbe ereszkedtem az öreg pappal. Vitáztam vele: hát a közbenjárók, Mária, a szentek, a felesleges jócselekedetek, a gyónás, a szent papság, a bucsujárások, alamizsnálkodás, folytonos imádkozás az olvasóval, az egyház tekintélye és tanítása s rendeletei iránti feltétlen engedelmisség — ezek semmi?!

Az öreg nem látszott valami nagy vitaközönak, de beszédén különös komoly bensőség, szelid türelem és mély áhitat érzett. Minduntalan a bibliára tért vissza. Nem egyes a bibliából kiszakgatott tételekkel bizonyított, hanem előm rajzolta Krisztust hitével az ő mennyei Atyjában a jó Istenben, bizodalmaival az emberekben, megbocsátásával, szeretetével, irgalmával és könyörületességével a bűnösök iránt stb stb Furcsa érzés fogott el. A Krisztust eddig csak csudáltam. most úgy éreztem, hogy kezdem szeretni

— Gyarló az én nyelvem testeni őt s szent vallását — szólt az öreg — de a hogy az evangéliumok leírják, a hogy Pál apostol rajzolja...! Oh Grófné, nem ok nélkül veszik ki a katolikusok kezéből a Bibliát, mert a ki azt olvassa, annak szívébe maga a Krisztus költözik, Ő vonja az Atyához és a szentek s közbenjárók nevében nem uralkodhatnak azon teremtmények: papok, püspökök és pápák, hanem csak egyedül az Isten és az ő Krisztusa!

Megindított e csodás, e mély, e szabad meggyőződés.

Nemsokára azután a városba költöztünk. Akkor jutott eszembe az a nem épen okos gondolat, hogy mint egyszerű paraszt asszony keresem fel azt az embert, kit hívei az «arany száju» papnak hívnak.

Ha ő meggyőző vallása igazságáról, áttérek a református hitre, miután szívem, lelkem úgy is régen a Krisztusé: legyenek külsőleg is az ő igaz egyháza tagja Mert a vallás, a hit, a templom komoly, nagy dolgok!

Sokáig küzdöttem magamban és — de kérem ne nevéssenek ki — újra álmodtam, fehér fal állott előttem, fénylő aranyos betűkkel volt reá felírva «Mikes Anna, a mit feltettél magadban vidd véghez!»

Ez döntött. Ekkor kezdtem a Nagytiszteletű urhoz járni a ki hat hétig növelte bennem a Krisztus szerelmét, nem nézve a szegény paraszt asszonyt, a legnagyobb igyekezettel oktatott a mi

Urunk Jézusunk szent vallására. És meggyőződtem nem a pap, hanem az Istennek igéje, ereje. S most már én is véghez viszem, a mit a kegyelmes Isten rendelt velem s adott. hogy szívemben feltegyem: az én jó uram engedelmeivel áttérek a református egyházba, miután lelkem már ugyis ahoz tartozik és én másként nem tehetek. Nem az álmokért, melyek — tudom — csak vivódó lelkem képei és visszhangjai voltak, hanem a hitért, az igazságért, a szabadságért — az én Jézusom által való idvességemért.

Mindenki álmélkodva, meghatottsággal hallgatta a különös történetet, a lelkész pedig áldotta az Isten nagy kegyelmét, mely általa ilyen felséges dolgot művelt

Ő vette át a nemes urhölgyet a református hitre, ki egy népes, nagy családnak lett ő anyja, melynek minden tagja buzgó református volt és maradt, ez mai napig.

E történetben csak az a nevezetes, hogy a főbb pontokban *szórol-szóra igaz*, s hogy azon időben történt mikor hazánkban, Mária Terézia királynőnk alatt a református vallást leginkább törekedtek elnyomni.

Az idők változnak, de az Isten igéje s az azt szomjuhuzó emberi szívek ugyanazok *maradnak* mindig s az igazak üldözése az igazság diadalát segíti elő.

A történetek ismétlődnek!

Kegyesség útja.

Béketűrés és bátorság.*

Lázadás ütött ki egy alföldi nagyobb városban. Az eszeveszett tömeg pusztított, rabolt és gyujtogatott. A rendőrség tehetetlennek bizonyult ennyi emberrel szemben. Segítségül hívták a katonaságot is és nemsokára 400 gyalogos vonult ki. Egyik közlegényt, a lőporos toronyhoz vezető keskeny ut végéhez állították. Megrendelték neki, hogy senkit az utra ne bocsásson. — de fegyvert csak a végső esetben szabad használnia.

Nem volt valami kellemes a szegény katona helyzete. Mindegyre jött egy-egy csapat lázadó. Megálltak szemben a közlegénnyel, csufolták, szidták, a gyermekek sárral dobálták, az asszonyok le is pökdözték. Neki mindezt szó nélkül tűrnie kellett. *Éz ő hős volt, mert eltudta tűrni.* Szívesebben állott volna szemben az ellenség szuronyával vagy golyó záporával, mint e piszkolódo tömeggel. De végre is megmutatta, hogy a katonának, ép úgy kötelessége a türelem, mint a bátor hadakozás.

Mi is akkor leszünk jó vitézek ha tűrni tudunk. Pál apostol azt írta Timotheusnak: «*te azért a munkának terheit hordozzad, mint a Jézus Krisztus jó vitéze.* (II. Timoth. II. 3.) Légy béketűrő, állj nyugodtan helyeden ha hitedért megtámadnak, gunyolnak vagy piszkolnak, mert csak

* Szerző ezt a kedves kis dolgozatot halála előtt két héttel küldötte volt be szerkesztőségünkbe. Szerk.

ugy leszel jó vitéz, ha mindent eltürsz mennyei királyodért, ki éretted is — szenvedett és mindent eltürt.

* * *

Peking ostrománál történt a második eset, — pár évvel ezelőtt — melyről szólani akarok. A japáni katonák megközelítették a várost, de ágyukat nem vihettek a nagy mocsár miatt. A falakon khinai katonák állottak készen, hogy golyó záporral fogadják a ki közelitni mer. A japáni katonák csakhamar belátták, hogy itt csak úgy törhetnek be a városba ha a kaput felrobantják. A tábornok felszóllította a legénységet, hogy jelenkezzék a ki e merész tette vállalkozik. Egy fiatal őrmester lépett elő általános tetszés között. Nagy darab dinamitot adott kezébe és gyújtó zsineget. Az őrmester most egész erejéből futott a kapu felé. A khinai katonák golyózáporral fogadták, de le nem terítették. A kapu alá tette a dinamitot, meggyújtotta a zsineget és ugyanazon uton futott vissza, hasonló golyó zápor között . . . Lélegzetét visszafojtva nézett az egész tábor a kapu felé. De ime — e pillanatban megnyillik egy kis ajtó a kapu alján, kilép egy khinai katona s eltapotja a meggyújtott zsineget s vissza osson ismét. . . . A csatározás moraja zug fel erre a japán táborban s minden szem a kis őrmesterre néz. És ő nem habozik. Másodszor is dinamitot és gyújtó zsineget vesz kezébe, a kapuhoz szalad, meggyújtja, — de mire visszatért táborába, már eloltotta ismét a khinai katona Megint fölzug a táborban a csatározás moraja, minden szem ismét a kis őrmesterre néz. Az őrmester most oldalára köti kardját, dinamitot és gyújtózsineget vesz kezébe, golyó zápor közt a kapuhoz fut, meggyújtja a zsineget, kivonja kardját és ott őrt áll, míg megtörténik a robbanás . . . Többé nem látta senki a kis őrmestert. Porrá zuzta őtet is a robbanás, *de a zászló becsülete megvolt mentve.* Társai a bedöntött kapun, diadallal rohantak a városba.

A mi keresztyéni küzdelmünkben is szükségünk van ilyen hősökre. Szükségünk van férfiakra, a kik Isten ígéjének kivont kardjával, védjék meg zászlónk becsületét, a sátán táborával szemben, életük árán is. Azt mondja a szentírás is: *«légy erős és megerősíti az Ur a te szívedet.* (Zsoltárok XXVII. 14.) Szabó Lajos.

Világkrónika.

Visáradás Amerikában. Mint Amerikai lapokból olvassuk, New-York, Pennsylvánia és New-Jersey államokban a hó olvadása nagy áradást okozott. A vasuti forgalom részben szünetel, részben késik. A táviróközlekedésben is vannak zavarok. A kár különösen a kőszénterületeken nagy. Pennsylvániában sok bányát elárasztott a víz. Ilyen hírek érkeznek ujabban Olaszországból is.

Hajó sserencsétlenségek. Három hajó-szerencsétlenség történt a múlt héten. «Plutó» angol személyszállító hajó összeütközött a hamburgi ki-

kötő előtt a német «Marsala»-val. Az előbbi sulyos sérülésekkel vontatták a javító műhelybe. Helgoland környékén a «Trifon» hajó zátonyra került és teljesen tönkrement. A rajtalevőket sikerült a partról megmenteni. Hasonlóképpen járt a német vitorlás «Rebeka», mely Koppenhága mellett nekiment a szikláknak.

Mai képünkhöz.

Mai képünkhöz kell-e magyarázat, ismertetés? A *mi királyunk képe: I. Ferencz József*, kit méltán neveznek a »legalkotmányosabb uralkodónak«, mert mióta 1867-ben fejét érintette a magyar korona, azóta hű mindvégiglen királyi esküjéhez. 52 éve nyomják vállait az uralkodás gondjai s ő folyton nő azok alatt bölcsességben, törvénytiszteletben. Sok áldást nyújtott neki az ég egy számos tagból álló családban is, de oh, mennyi szomorúságot, mennyi könnyet is. Utódja és örökösse, fia *Rudolf* trónörökösünk tragikus halála volt az első soha be nem hegedő seb szívében. Pár év óta társa van a sebnek, mióta oly forrón szeretett hitvesét, a gyilkos merényletnek áldozatul esett *Erzsébet* királynét siratja. De vannak még gyermekei, vannak unokái s ad még az örömet neki. Rudolf trónörökösünk leánya, az ifju Erzsébet főhercegnő e hónapban fog férjhez menni s neki öröm látni unokája boldogságát.

Az új év alkalmából hű magyar népe kíván neki boldog új esztendőt. Magának is kívánja, mikor imádkozik a bölcs uralkodó életéért, mert hogy mit hoz a jövő, nem tudhatjuk, de hogy benne mit adott a Gondviselés, az érezzük, tudjuk s hálás szívvel köszönjük Istennek.

A magyarok királyának adjon Isten boldog új esztendőt, hosszú életet.

Egyházi élet.

«Tanítók Háza.» Budapesten és Kolozsvárt nemsokára két diszes épület fog emelkedni arra a célra, hogy azokban a magyar néptanítók gyermekei, kik felsőbb pályán tanulnak, benlakást nyerjének. Ez a Tanítók Háza. A budapesti már közel áll a befejezéshez és 125 növendék nyerhet benne lakást. A kolozsvári, hogy felépülhessen, a város egy 80 ezer korona értékű belső telket adományozott a Tanítók Házának. A két ház költségeire a miniszter 600 ezer koronát vett fel a jövő évi költségvetésbe. Szép dolog, hogy a kik egy életen át a mások gyermekeivel foglalkoznak: azoknak gyermekeiről is gondoskodik az állam és a társadalom.

As erdélyi róm. kath. egyház birtokainak évi jövedelme 1900-ban 266.689 koronát tett ki. Ez a jövedelem a k-monostori, a nagy-almási, radnóthi, alsó-bajomi uradalmak után folyt be. Ezzel szemben az erdélyi ref egyházkerület egyetlen, m.-nagyzsombori birtokának évi jövedelme 1900-ban 8000 koronára van felvéve.

Egy római skandalum. Külföldi lapokból olvassuk a hírt, mely a zárdák életére szomorú fényt

vet. A Rómában élő angol benedectina apácák apátnője a szomorú történet hőse. Az apátnő ugyanis körülbelül félmillió koronán megvette az ír augustinus barátok római zárdáját oly feltétellel, hogy a vételért hat év múlva fizeti ki, időközben kamataival együtt. Mert a zárda egyik fiatal tagja csak hat év múlva lett volna nagykorú s csak ekkor jutott volna teljes birtokába a vagyonának. Azonban a zárda szerencsétlenségére a hat év letelte előtt nem sokkal az ifjú hölgy egy áldozással ismerkedett meg a kinek kedvéért «botrányos módon» elhagyta társait. Az apátnőt az ír augustinusok az olasz hatóság előtt perelik a vételért. S a szegény, szorongatott apátnő hiába fordul a vatikánhoz segélyért: mióta nincs pénz — nincs becsülete sem.

Szives kérelem.

Lapunk szives olvasóit, kik a «*Vasárnap*» mellett híven kitartottak s kiket mi ez uton szolgáltni legkedvesebb munkánknak tartottuk, tisztelettel kérjük: siessenek az új esztendőre előfizetéseiket megújítani. Kérjük, hogy a ki csak teheti küldje be az egész esztendei árt (4 kor.) egyszerűen. Így neki is kevesebb postaköltsége lesz s nekünk is. Azonfelül az ujság is pontosabban megyen. A ki azonban nem teheti, küldheti, mint eddig: félére (2 kor.) negyedére is (1 kor.) Rajta leszünk, hogy zavar így se legyen. Hanem van még egy nagy kérésünk: igyekessék minden előfizetőnk még újakat is szerezni, hogy lapunk megélhessen s terjessze az evangéliumi református hit világát. Hadd legyen a mi sok munkánk is megfizetve azzal, hogy az igazságot sokan fogadják szíveikbe!

A «*Vasárnap*» szerkesztősege.

Vegyes hírek.

Uj Kossuth szobor. Sárospatakon is megindult immár a mozgalom, hogy Kossuth Lajos emléke szoborral megörökíttessék. A szobrot a jövő év őszén, Kossuth századik születése napján óhajtanák leleplezni. A szobor alap javára jan. 12-én felolvasó-estély lesz.

Milliomos napszámos. New-York közelében az Orange-Falley farmon, (tanyán) mint egy angol lapi rja, él egy Ausztriából származott Zelensky nevű napszámos Reggeltől estig havi tíz dollárért dolgozik, de mihelyt itt az est, leveti munkás ruhá-

ját s előkelően felöltözve, urrá változik. Saját kocsiján megy a városba és az estét színházban vagy finomabb vendéglőkben tölti el. Zelensky tényleg szegény ember volt, de nemrég nagy örökséghez jutott. Ez azonban nem vakította őt el, hanem folytatta napszámosi munkáját, mert mint incselkedő barátainak mondja: a munka egészséges.

Botrány egy templomban. Botrányos eset történt a nagytapolcsányi zsidó templomban nap. A reggeli istentiszteleten Felsenburg Henrik, a nagytapolcsányi szeszfinomító igazgatója a szokásos imát mondta nemrég elhalt anyja lekiüdvéért. Löw-Beer Sámson hosszúnak találta az imát és valami hangos megjegyzést tett a megboldogultra. Különbö is régen haragosa a Felsenburg családnak. Felsenburg roppant felháborodásában megfordult és arculütötte az öreget. Most általános gabalyodás támadt. Löw-Beer fölémelte a botját, hogy visszaüsse Felsenburgot, de az ütés nem őt érte, hanem az apját, az aggastyán Felsenburg Bernátot, aki vérző fejjel összeesett Löw-Beer azután hazament a templomból, de alig volt pár percig lakásán: összeesett és meghalt. Lám, az Isten házá, hogy szentségtele nitik meg még mindig a kufár lelkek! Bizony szükséges sokszor a jeruzsálemi templom tisztítás.

Petroleum égések. Amerikában egy petroleum forrás ezelőtt 45 esztendővel kigyuladt és a tűz csak a múlt nyáron aludt ki. A kárba vesztett petroleumot 450 millió hektoliterre becsülik. Egy másik petroleum forrás 15 esztendeig égett.

Kivándorlók sorsa. Egy Rottenberg Károly nevű mattogrossói kivándorlási ügynök — aki külföldben a brazilliai kormány jól fizetett embere ábrándos mesékkel bolondítja ki a könnyen hívőket Brazilliába. Ezzel ellentétben a brazilliai konzulok szomorú tudósítást közölnek a kivándorlók sorsáról. A konzul jelentések szerint a munkahiány folytán a megélhetés teljesen lehetetlen és számos család kénytelen a szabad ég alatt lakva nyomorogni. Hihetőleg az ilyen szomorú hírek lelohasztják a kivándorlók kedvét. Mindenütt jó, de legjobb otthon.

Szerkesztő postája.

Olvasóinkhoz. A Múlt számban közölt bibliai kérdés helyes megfejtése: **Sodoma és Gomora 1. Mózes XIX.** A megfejtők neveit a következő számban fogjuk közölni

Tudakozzátok az irásokat . . . János ev. V 39.

Kalauz Biblia olvasáshoz a következő héten.

Vasárnap, jan 8. Péld. I. Miben áll az igazi bölcsesség.
Hétfő. « 9 Jeremiás. VII Isten igaz tisztelete.
Kedd. « 10. Márk. IV. Példázatok.
Szerda. « 11. Róm. lev. X. Kétféle igazság.
Csütörtök. « 12. Róm. lev. IX. Isteni gondviselés.
Péntek. « 13. Pét. IV. Intés szeretetre.
Szombat. « 14. Zsolt. 128 A kik Istent dicsérik jó dolgok leszen.

Lapunk minden számában hozunk ezután ilyen bibliai kérdést; a kik tíz kérdésre helyes feleletet küldenek, azok közül egynek — kire a sorsolás esni fog — lapunkat egy negyed évig ingyen megküldjük. Megfejtéseket (egy levelezőlapon minden héten szerdáig) e rovat vezetőjének: **Birtha József** ezimére (Kolozsvár, ref. theologia 5. ajtó,) tessék elküldeni

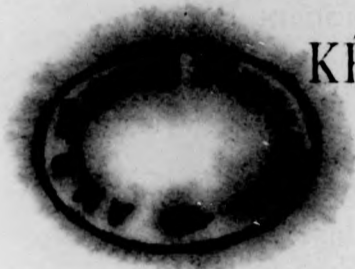
Nyomatott Gámán János Örököse könyvnyomdájában, Kolozsvárt.

Keressünk feleletet a következő bibliai kérdésre.

Mik nem dolgoznak, mégis példa gyanánt állítanak az emberek elé?

Jakab IV. 10. Alázzátok meg magatokat az Ur előtt, és felmagasstalt titeket!

VASÁRNAP

KÉPES CSALÁDI HETI UJSÁG.

*

II. ÉVFOLYAM.

*

SZERKESZTIK:

NAGY KÁROLY,
REF. THEOL. TANÁR, FELELŐS SZERKESZTŐ.

VAJDA FERENCZ,
SZÉKELYUDVARHELYI REF. PAP, FŐMUNKATÁRS.

1902.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP EGY IVEN.

SZÉKELY-UDVARHELYTT,
NYOMATOTT BECSEK D. FIA KÖNYVNYOMDÁJÁBAN
1902.

céd.

TARTALOMJEGYZÉK.

I. Vezércikkek.

	Lap
A böjt. Vajda Ferencz.	57
A böjt. Zsigmond Károly.	65
Apáca-uralom. Vajda Ferencz.	26
Az első pünköst. Dr. Bartók Jenő.	153
Az erdélyi Egyházi Értekezlet. Birtha József.	168
A legfőbb békebiróság. Nagy Károly.	192
Az igazság érdekében. Beke Károly (V. F.)	209
A baptistákról. I—II. Vajda Ferencz.	225
Az áldott föld. Incze Lajos.	249
A Magy Prot. Irod. Társaság.	305
A magyar nemzet történeti hivatása. Biró Sándor.	321
A reformáció jelentősége. Vajda Ferencz.	337
Az egyház b. s.	353
Az erdélyi püspöki czimkérdés. Czirmay Zoltán	369
Adventi munka. Czirmay Zoltán.	401
Áldozó csütörtök Pásztor (Bodor János.)	145
Békebiróság. Nagy Károly	184
Becsüljük meg a népet.	290
Ez a kérdés a magyarság kérdése. Nagy Károly.	114
Emlékezzünk a régiékről. Nemes Elek.	121
Egy üdvös intézkedés. Szabó Mózes.	73
Egyházfegyelem. Vajda Ferencz.	161
Ebredezés. Nagy Károly.	105
Farsang. Vajda Ferencz.	9
Feltámadott az ur. Birtha József.	97
Hajdan és most. Vajda Ferencz	137
Hozsánna. Birtha József	89
Iskolai év kezdete. Biró Sándor	281
Iskolai év végén Biró Sándor	176
Imádság. Fejes István	297
Jón a király. Vajda Ferencz.	377
Karácsonyban. Vajda Ferencz.	409
Kossuth Lajos születés napja B. J.	258
Legfőbb mentő-eszköz. Czirmay.	272
Lehet-e az emberiség jobbá! Biró Sándor	329
Márczius 15. Székely Ferencz (V. F.)	81
Október 6-án. Koréh Endre.	314
Protestáns önértzet I—II. Pásztor.	42. 49
Protestáns népirodalom Siculus (V. F.)	385
Reformátusok vagyunk-e? Vajda Ferencz	345
Részlet Darányi Ignác beszédéből.	129
Sötét bünök. Siculus.	242
Számonkérés. Vajda Ferencz.	17
Szegények. Vajda Ferencz.	344
Terjesszük a Vasárnapot. Incze Lajos.	34
Testi és lelki gondok. Vajda Ferencz	233
Uj esztendő. Vajda Ferencz.	1
Utánnam	265
Vilmos császár beszéde. Vajda Ferencz.	201
Vigyázni kell. Nagy Károly.	361

II. Vegyes tartalmu közlemények.

	Lap
Amit feltettél magadban. Parádiné.	2
A pápa. Pásztor.	34
Az evang. hit főbb pontjai.	42
A biblia. Biró Sándor.	66
Az élet utai. Péchy Árpád	106
Az önbizalomról. Borbély József.	122. 131
Az azugai kirándulás. Kis József.	150
A nőegyletekről. Egy előfizető.	230. 235. 242
Az amerikai magyar zászló.	293
A rágalmazó.	333
A III. kath. nagy gyűlés. Czirmay.	338
A vallásos ember. Vajda Ferencz.	378. 386
Egyetértés a községek és egyházak életében	
Jakó D.	51. 59
Hogyan keletkeznek a kath. szentek. y.	342
Járnak az angyalok. Pásztor	410
Kálvin a hitről	395
Kálvin a 10 parancsolatról.	404
Képek a ker. egyháztörténetből. if. Péter Károly.	258. 266. 307. 316. 325
Ki volt Mátyás király.	322
Kossuth Lajos élete	298
Karaffa Zoványi Lajos.	10. 18. 26
Krisztus ereje. Incze Lajos.	91
Levél a szerkesztőhöz. Kiss József.	395
Luther a szerzetességről. B. S.	347
Mátyás király szobra. y.	315
Második Rákóczi Ferencz imádsága.	226
Példa és szokás. Incze B.	274. 283
Szász egyházi szokások. Borbély.	109
Szeretném a Jézust látni. Incze L.	74
Szócs B. képéről — Pásztor.	415
Visszapillantás — Dr. Gidófalvi	138. 146

III. Tárcza.

Apróságok Bethlen Kata életéből. Székely Ferencz (V. F.)	
IV. Harcz a gyermekek vallásáért	10. 18
V. A halál kapujában.	26
Az arany-forrás. Ferencz Samu.	50
A kis Istentagadó. Ravasz László.	82
A parochiáról. Örhegyi Mózes (V. F.)	66
Az atya. Björnstjrné után	90
A kardoskúti harangok. Keviczky László	122
A Legátus. Hory Béla.	161
A nép átka. Zoványi Lajos.	177
A kivándorlók. Koréh Endre.	185
A haza járó sirkő. Pásztor.	194. 202. 210
A kísértet. Zoványi Lajos.	242. 250
A kis Demeter Marika története. Molnár Imre.	275

	Lap
A vén sirásó vallomása. G. Diószeghy Mór	153
B áncsi Kati öröksége. Vajda Ferencz	290
Br. Wesselényi ifjusága. Dr. Kardos S.	349
Binder Dezső sirjánál. Irsay József.	42
D ebreczeni Márton. Gyarmathy Zsigáné.	354
E mlékezés Szász Lonára. Vajda Ferencz.	314. 320.
Egy nagy hirü könyvről. y.	322
Egy kép az életből. T.	265
Egy kehely története. Vajda Ferencz	77
Édes anyám sirján. G. Diószeghy M.	258
H azafelé. Ravasz László.	218. 226
Halottak napja. Péchy Árpád.	346
Husvétii képek.	98
Itt vannak az új proféták. Órhegyi M. (V.F.)	138
Karácsonyfa mellett. Czirmay Zoltán.	410
Kisértés. Bartha Pál.	370. 378. 386.
Mátyás párbaja. Mikszáth.	402
Mit irtak a zekényi templomra. G. Kis Ferencz.	130
Mikor először imádkoztam. Rab Mihály.	114
Nagy vakáció. G. Diószeghy M.	218
Parochia. Irsay József	x-2. 58
Ünnep a parochián. G. Diószeghy Mór.	169

IV. Versek.

A dventi esték. Szabolcska M.	403
Adventben. Ozsváth L.	386
A nő. Tóth Gyula.	2
A pálya végfelé. Dénes József.	21
Azok érezhetik. Juhász S.	50
A vallásos élet. Biró Dénes.	58
Az élet ünnepén. Dénes József.	99
A fergeteg Hory Farkas.	173
Az éj Szabolcska M.	202
A tűzhely mellett.	239
Aratáskor. Juhász Sándor.	243
A getsemani kertben, Albert J.	242
A szabadba. H. Szántó István.	250
Aratás. Tóth Pál.	250
Aratás kezdetén. Dénes József.	314
Arad. Szávay Gyula.	338
A vivodó Luther. Tóth Gyula.	146
Áldozó csütörtökön. Dénes J.	28
B eszélgetés — Ferencz Samu.	36
Bizalom az Istenben. H. Szánthó István.	68
D al a bibliáról.	140
Dal egy derék menykőről. Szabolcska M.	269
D rága kncsem. G. Diószeghy Mór.	116
E ste. Szabolcska M.	134
F alum harangja. Rencz János.	290
Fohászokodás. Juhász S.	326
Fel magyarom. Dalmady Gy.	293
Fohász. Tóth Gyula.	342
G ondoljatok. Posa L.	226
Gálya rabok éneke.	10
H a nem biztat G. Diószeghy Mór	265
Hallgass meg Istenem. Szabolcska.	44
Hálaadás. Tóth Gyula.	188
Hegyi beszéd. Szabolcska M.	100
Hegyen-völgyön. Ferencz Samu.	194
Husvétra. G. Diószeghy M.	76
Isten világa. Dénes József.	44
Isten jóságának.	258
Jótanácsok.	258
Ima. Tóth Gyula.	258

	Lap
Imádság idején. Szabolcska M.	362
Jer méla ősz. Dénes József.	348
Jeruzsálem. Ravasz L.	218
K álvin sirjánál. Szabolcska M.	341
Karácsony est. Ferencz S.	410
Karácsoni angyal. G. Diószeghy Mór.	414
Kiknek szívök tiszta. Pál K.	185
Kinek a szive. Juhász S.	179
Köszöntelek. Biró Dénes.	210
Könyörgés. H. Szánthó István.	163
Kossuth 100 éves születésén. Jókai.	306
Kossuth sirjánál. Váradi.	306
M árczius 15. Ferencz Samu.	83
Magyar zászló. Kornai István.	292
Mátyás királyról. Szabó Jenő.	331
Mátyás király szobra előtt. Ferencz Samu.	335
Magyarország. Lampért Géza.	290
Megtérés. G. Diószeghy Mór.	354
Nehéz órában. Szabolcska M.	381
Nem csüggedek. H. Szánthó István.	210
Nyári alkonyon. Ferencz Samu.	278
Novemberben. Szabolcska M.	356
O da. G. Diószeghy Mór.	298
Öt kövesd	234
Petőfi. Pál Károly.	153
Pünkösztör. Farkas Sándor.	155
Pünkösztii ének. Juhász Sándor.	324
R égi dal. Jókai.	66
Rosz időben. Szabolcska.	126
S aul. Zajzon M.	169
Templom előtt. Biró Dénes.	274
Szülőföldemen. Tóth Gyula.	2
Uj évre. Timotheus.	108
Vasárnap. Zajzon M.	90
Virág vasárnap. G. Diószeghy Mór	284
Virágok himnusza. Czobel Minka.	277
Zászló avatás. Szécskay János	277

V. Isten igéje.

A munka és a munkások. Vajda F.	244
Az élet kenyere. N. K.	247
Az ember dicsősége. Biró S.	293
A megelégedés. Vajda F.	363
Adventi ébresztő. Biró S.	396
Az Urnak lelkével. Nagy K.	371
A biblia olvasásáról. Birtha.	60
Az imádkozásról. Birtha	12
A terméketlen fügefá. Sámuel A.	114
A keresztyén ember győzedelme. Biró S.	99
A magvető. a—z.	140
Az Urnak lelke. a—z.	154
Az imádság és munka. Birtha.	203
Áldozó csütörtökön a—z.	147
É let a halálban. Biró S.	219
Eredj el békességgel. Tóth Gy.	341
Isten lélek. Biró S.	36
Istenben élünk. Birtha	381
Jövel, Uram Jézus	355
Jöjjön el a te országod. N. K.	261
Jézus a Genezareth tavánál. Tóth Gy.	76
Jézus követése. Birtha	414
K arácsony.	406
Közelg az Ur. N. K.	20
Keresem a Jézust. Birtha.	20

Kövesd . . . Birha.	Lap
Leányzó kelj fel . . . Czirmay.	44
Maradj velünk. a—z.	268
Mi lesz a jutalom. Vajda F.	133
Mit beszélnek a halottak. Czirmay Z.	228
Nagy Pénteken. Birtha.	348
Pál apostol	92
Sajnálom a népet. a—z.	277
Seba királynője. Czirmay.	236
Szeretsz-e engemet. Vajda F.	284
	211

VI. Kegyesség utja.

A gróf és földmives. Péchy Árpád	21, 28, 37
A végzetes álm. G. B. S.	53
A ki hitét megtagadta. Szabó András.	53
A gyermek és a hittérítő. G. B. S.	68
A szeretet erősebb a halálnál. Baksay S.	86
Az észretért presbiter. Mester János.	254
A kölcsön adott biblia	389
Békétülés, bátorság. Szabó Lajos.	6
Kéfas Láta . . Csürös József. 162, 171, 177, 185, 194	
Hogyan építette fel János az ő házát. Csürös J.	291

VII. Apróságok.

Adár	142
Ifj. Bartók György: A két szent.	69
Csulak Zsigmond: 100, 135, 148, 181, 198, 214, 223, 239, 262, 303, 309, 357, 375.	
V. F.	44, 111, 116, 157

VIII. Hazai krónika. 22, 30, 37, 45, 54, 61, 70, 77, 86, 93, 100, 126, 135, 142, 148, 156, 164, 173, 179, 187, 197, 204, 212, (V. F.) 220, 230, 237, 245, 251, 269, 278, 286, 295, 302, 334, 343, 349, 358, 364, 383, 391, 408. (Czirmay.)

IX. Világkrónika. 7, 37, 62, 94, (Birtha) 222 (N. K.) 14, 30, 55, 110, 127, 134, 143, 157, 165, 173, 180, 198, 204, 213, 231, 239, 246, 254. (V. F.) 261, 278, 286, 310, 318, 326, 335, 343, 349, 358, 365, 384, 391, 399, 407. (Czirmay)

X. Egyházi élet. 7, 23, 31, 46, 55, 71, 78, 87, , 95, 103, 166, 174. (Birtha). 14, 38, 63, 111, 118, 127, 134, 143, 150, 158, 182, 189, 196, 206, 222, 238, 245, 253, 415. (V. F.) 263, 269, 279, 287, 295, 303, 311, 319, 327, 335, 350, 358, 365, 373, 382, 390, 397, 407. (Czirmay.)

XI. Vegyes hírek: Minden számban.

XII. Képek.

	Lap
I. Ferencz József	5
Vilma Hollandia királynője	13
Roosevelt	20
II. Vilmos	29
Imádkozó gép	37
Kolozsvári műkedvelők kiállítása	45, 53
Bogdo-Gegem	61
Honter János	69
III. Viktor Emánuel	77
A pogány magyarok áldozata	00
Az első keresztyén magyarok	93
Kolozs sósfürdő	101
Tassi Végh Bertalan	109
Tisza Kálmán	117
Dr. Dárnyi Ignác	124
Obindzsi királya	133
Emberevő pápua	141
Pápua diszben	149
Bethlen kollegium	156
A budai honvéd szobor	164
Kossuth Lajos Amerikában	172
Petőfi. E. Kovács Gyula	181
Krüger apó	188
Kálmán király eltöltja a boszorkány égetést	198
A német császár hat fia	204
Szeretsz-e engemet?	212
Eredj el békességgel	221
Az egri nők	229
Dugovics Titus	237
Az élet kenyere	245
Jézus és a gazdag ifju	253
A Genezáreth tava	260
Leányzó kelj fel	268
Fál apostol Athénben	277
Seba királynője Salamon alatt	285
Jézus és a kisdedek	294
Kossuth Lajos	300, 388
Br. Wesselényi Miklós	309
Czecz János	317
Mátyás szobra	325, 357
Jézus a Jákob kutjánál	334
Haldokló ágyánál	348
Égő áldozat	366
Garibaldi szobor	373
Wesselényi serleg	380
Popini János	397
Mátyás király szülőháza	405
Templomba menők	413

